

A

Όταν ανοίξουν μετά από χρόνια και πάλι τα
σαβανά της νυχτας, μεθυσμένη απογνώση
μεταφέρει με από το σπυτι μου μεσουρανα. Ματια,
βροχές, τυλιγοντας, κρυβοντας εχυνδες, σαπιες
σκιες. Ουτε μουσικη, ουτε ερωτες στους βραχους
μονο μεσονυχτη γρυλλιζοντας εναντια στο βαθυ
ανεμο, στην πληξη των λεωφορων. Ψηλοκορμη
ερημια κατ• επανω στο γαλαξια ψεκαζοντας σκοταδι
-την ευαισθησια του χρονου- τρομαγμενα αστρα,
πεινα και απειλες. Ειμαι ορθιος εναντια στον ταφο
μου, θνητος εναντια στη ζωη. Θεοκλειστο συμπαν
απο που πεσανε αυτα τα χερια κι απο που αυτο το
υγρο φως. Γκρεμισμενο υψος. Φτερουγιζουν
σφαγμενες φωτιες με το ονομα μου στα χειλη.
Τραγομορφος, αμιλητος, σαν ηλιος φευγω απο
σιωπη σε σιωπη. Στο ονειρο φτανω
σκαρφαλωνοντας, κραζοντας απο το βαθος της
αβυσσου: „Μη με εκθετεις στη βιαιη αιωνιοτητα„.

Cuando se abran otra vez después de años los / sudarios de la
noche, ebria revelación / llévame desde mi casa hasta lo alto.
Ojos, / lluvias enroscándose, víboras ocultas, putrefactas /
sombras. Ni música ni amores en los brazos. / Sólo medianoche
gruñendo frente al viento / profundo, al fastidio de los
bulevares. Leve / soledad bajo y sobre la vía láctea destilando
tiniebla / -la sensibilidad del tiempo- estrellas asustadas /
hambre y amenazas. Estoy de pie frente a mi tumba, / mortal frente
a la vida. Universo clausurado / de donde cayeron estas manos, de
donde esta / húmeda luz. Cumbre arrojada. Aletean / luces
degolladas con mi nombre en los labios. / Con aspecto de cabra,
silencioso como sol, voy de / silencio en silencio. Al sueño llego
/ trepando, gritando desde el fondo del / abismo: "No me expongas
a la eternidad violentâ".